

ærede Minister, men derimod ikke, at der er kommet en Tilføjelse i Folketingets Affattelse om, at Fogeden skal gøre Skyldneren opmærksom paa denne Ret, som ogsaa gælder, selv om Skyldneren har givet Afkald paa den. Det kan maaske være omtvisteligt, hvorvidt man skulde gaa saa vidt, men jeg skal dog ikke indvende noget derimod. Denne Forbeholdsret fra en Skyldners Side gælder ikke, naar det angaar Udlæg for offentlige Skatter og Afgifter, men ved Forslagets tredie Behandling i Folketinget blev der af et Par Medlemmer af Udvalget stillet Forslag om, at den ogsaa skulde omfatte dette Tilfælde. Dette Forslag blev imidlertid forkastet med 77 Stemmer mod 12, og jeg antager ikke, at det vil blive optaget her.

Jeg kommer dernæst til det sidste Punkt, jeg ønsker at omtale. Under de tidligere Behandlinger af Retsplejereformen i Rigsdagen har Sagførernes fremtidige Stilling under den nye Retsplejeordning været Genstand for mange og lange Forhandlinger, og det har ogsaa været Tilfældet nu, da dette Lovforslag var til Behandling i Folketinget. Der forelaa nemlig et Andragende fra Underretssagførerforeningen i København og fra Sagførerne i Provinsen, gaaende ud paa, at samtlige de Underretssagførere, der ved Retsplejelovens Ikrafttræden har Beskikkelse som Underretssagførere, maa erholde Beskikkelse som Landsretssagførere. Forholdet er nemlig det, at medens de udenfor København og Viborg praktiserende Overretssagførere, der hidtil i Henhold til Lov af 26. Maj 1866, § 8, har været udelukkede fra at møde for Overretten og derfor ikke har videregaaende Ret end Underretssagførerne, nu ved Retsplejelovens § 1032 er blevet lige stillede med Landsretssagførere og som Følge deraf i Medfør af § 127 berettigede til at møde for begge Landsretter ogsaa i andre Sager — saa er den Ret, som ved § 1031 hjemles de Personer, der ved Lovens Ikrafttræden har Beskikkelse som Underretssagførere, begrænset for disse til Møde for den Landsret som første Instans, under hvilken de ifølge § 126 hører. Denne Ulighed i de to Klasser af Sagføreres Kaar for Fremtiden har naturligvis skabt en hel Del Utilfredshed; og letforstaaeligt, da Overretssagførerne i Provinserne udenfor København og Viborg hidtil ikke har haft videregaaende Ret end Underretssagførerne, de danske Jurister, men nu pludselig faar de en begunstiget

Stilling ved Retsplejelovens Ikrafttræden, idet de straks faar Beskikkelse som Landsretssagførere, medens derimod de andre, Underretssagførerne, bliver begrænset til kun at føre Sager for Underretten og for den enkelte Landsret i første Instans, hvorunder de hører, ikke for begge Landsretter. Det er det, der ligger til Grund for det Andragende, som Folketingets Udvalg modtog fra Underretssagførerne. Man erkendte i Folketingets Udvalg, at der ikke var Spor af Mening i, at en Underretssagfører skulde have Lov til at møde for Landsretten i første Instans i store Sager, der kunde dreje sig om meget store Beløb, og ikke have samme Ret, naar det gjaldt en Ankesag, selv om det var smaa Beløb, det drejede sig om, hvad det selvfølgelig vil blive i Ankesager, naar alle Sager under 800 Kr. skal behandles ved Underretten og de, der er over 800 Kr., ved Landsretten. Man søgte saa at imødekomme dem noget i Folketinget, idet der blev stillet et Ændringsforslag, som gik ud paa, at naar Underretssagførerne underkastede sig den for Landsretssagførere fremtidig foreskrevne Prøve, skulde de ogsaa kunne opnaa at blive Landsretssagførere, selv om de kun var danske Jurister. Men jeg kan godt forstaa, at disse Underretssagførere sætter meget ind paa at blive fri for at aflægge denne Prøve, for det er ikke det samme for en ældre Sagfører at møde frem til en Prøve, som det er for en ung Kandidat. Hvis en ældre Sagfører, som nu har faaet Ret til at møde for Landsretten i første Instans, underkaster sig en saadan Prøve, men maaske ikke bliver antaget, saa vil det misrekommandere ham, og det kan han ikke være tjent med. Og at disse Underretssagførere ikke har nogen større Lyst til at møde op til Prøve for Landsretterne, det kan jeg saa udmærket godt forstaa, naar man ser, at de Folk, som skal votere over dem, paa Forhaand har udtalt sig imod, at der overhovedet skulde gives danske Jurister Adgang til at blive Landsretssagførere, og maaske har et om end ubegrundet Haab om, at de skal slaas ned; man kan derfor ikke for tænke Underretssagførerne i deres Stilling. Mine Partifæller i Folketinget stillede derfor Ændringsforslag om, at de, der nu er Underretssagførere ved Lovens Ikrafttræden, ogsaa maatte kunne blive Landsretssagførere uden at aflægge denne Prøve, men dette Ændringsforslag til Flertallets Forslag blev forkastet; dog opnaaede det 37 Stemmer i det andet høje